ननुवैराग्यंविनाकुतोमुक्तिः तर्हितस्यत्वत्सेवैकफलत्वात्सेवामादिशइत्याशयेनाहजनइति अबुधोयंजनः असुखंयथाभवतितथाकर्मसमीहते तां सुखेच्छां नोद्दयरूपंग्रंथिंसभिंद्यात् यतःसएवनःपरमोगुरुः ॥४७॥ ननुयज्ञदानादिभिः सत्वशुद्धिंविनाकथंग्रंथिभेदःस्यात्तत्राह यत्सेवयेति य स्यसेवयैवपुमानात्मनोमनसोमलंतमोविजह्यात् एषहीनमलः निजंवर्णंचस्वरूपंभजेत् सईशोनोगुरुःभूयात् यतः सएवगुरोरपिपरमोगुरुः मलहा नेदृष्टांतः रुद्ररोदनंरुद्रस्यरोदनंरजतं यदरोदीत्तद्रुद्रस्यरुद्रत्वंयदवशीर्यततद्रजतंहिरण्यमभवत्इतिश्रुतेः तद्यथाऽग्नेःसंपर्कात्मलंजहातिस्वंवर्णंभ जते नतुक्षालनादिभिः तथानयज्ञादिभिर्मलत्यागः किंतुत्वत्सेवयैवतेषांतुसेवांगत्वमितिभावः ॥ ४८ ॥ परमेश्वरत्वंपरमगुरुत्वंचप्रपंचयन्नाहनेति

जनोऽबुधोयंनिजकर्मबंधनःसुखेच्छयाकर्मसमीहतेऽसुखम् ॥ यत्सेवयातांविधुनोत्यसन्मतिंग्रंथिंसभिं द्यात्हृदयंसनोगुरुः ॥ ४७॥ यत्सेवयाऽग्नेरिवरुद्ररोदनंपुमान्विजह्यान्मलमात्मनस्तमः ॥ भजेतवर्णंनिज मेषसोव्ययोभूयात्सईशःपरमोगुरुर्गुरुः॥४८॥ नयत्प्रसादायुतभागलेशमन्येचदेवागुरवोजनाःस्वयम्॥ कर्तुंसमेताःप्रभवंतिपुंसस्तमीश्वरंत्वांशरणंप्रपद्ये ॥ ४९ ॥ अचक्षुरंधस्ययथाऽग्रणीःकृतस्तथाजनस्याविदुषोऽबुधोगुरुः ॥ त्वमर्कदृक्सर्वदृशांसमीक्षणोवृतोगुरुर्नःस्वगतिंबुभुत्सताम्॥५०॥ जनोजनस्यादिशतेसतींमतिंययाप्रपद्येतदुरत्ययंतमः ॥ त्वंत्वव्ययंज्ञानममोघमंजसाप्रपद्यतेयेनजनोनिजंपदं ॥ ५१ ॥ त्वंसर्वलोकस्यसुहृत्प्रियेश्वरोह्यात्मागुरुर्ज्ञानमभीष्टसिद्धिः॥तथापिलोकोनभवंतमंधधीर्जानातिसंतंहृदिबद्धकामः ॥ ५२ ॥

यत्प्रसादस्यायुतभागः तस्यलेशमात्रम पिअन्येदेवादयः सर्वेसमेताअपि स्वयंतन्निरपेक्षाःसंतः कर्तुंनप्रभवंति ॥ ४९ ॥ तदेवदृष्टांतेनस्पष्टयन्नाह अचक्षुरिति अविदुषोजनस्यअबुधो ऽविद्वानगुरुस्तथैव अर्कप्रकाशवत्स्वतएवदृक्ज्ञानंयस्यसः अर्कदृक् अतःसर्वदृशांसर्वेंद्रियाणांसमीक्षणःप्रकाशकः अतएवस्वगतिंबोधुमिच्छ द्भिः नोऽस्माभिर्गुरुर्वृतोसि ॥ ५०॥ किंच प्राकृतोगुरुरनर्थहेतुरित्याह जनइति आदिशतेउपदिशति असतींमतिमर्थकामादिमतिम् तमःसंसारम् ॥ ५१ ॥ ननुतर्हिसर्वोपिलोकोमामेवकिन्नोपसरति अज्ञानादित्याह त्वमिति प्रियश्चासौईश्वरश्च ॥ ५२ ॥